

Arrest

nr. 218 485 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NTAMPAKA
Jan Jacobsplein 5
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 13 maart 2018 en van de beslissing van 13 maart 2018 tot intrekking van het visum .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, geboren te Muyira-Nyanza op [...]1980.

Verzoeker werd door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 1 december 2018 tot 16 maart 2019 voor een duur van 90 dagen, met het oog op familiebezoek of bezoek van vrienden.

Op 13 maart 2019 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Istanbul.

Op 13 maart 2019 is verzoeker gehoord.

Op 13 maart 2019 nam de met grenscontrole belaste eerste inspecteur D.J. een beslissing tot terugrijding (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar België voor een verblijf van vier dagen om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Controle bij de Nederlandse autoriteiten en ook in het Belgisch rijksregister maakt duidelijk dat dit geen wettelijk huwelijk betreft : zijn vrouw staat nog steeds genoteerd als ongehuwd. Betrokkene laat een huwelijksakte zien van een lokale kerk. Betrokkene heeft een visum van 3 maanden en komt 4 dagen voor het vervallen van het visum toe. Zijn vrouw (kerkelijk huwelijk) is niet te bereiken. Bovendien reist betrokkene met heel veel bagage voor een verblijf van vier dagen. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen legale huwelijksakte”

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene komt naar België voor een verblijf van vier dagen om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Controle bij de Nederlandse autoriteiten en ook in het Belgisch rijksregister maakt duidelijk dat dit geen wettelijk huwelijk betreft : zijn vrouw staat nog steeds genoteerd als ongehuwd. Betrokkene laat een huwelijksakte zien van een lokale kerk. Betrokkene heeft een visum van 3 maanden en komt 4 dagen voor het vervallen van het visum toe. Zijn vrouw (kerkelijk huwelijk) is niet te bereiken. Bovendien reist betrokkene met heel veel bagage voor een verblijf van vier dagen.”

Op 13 maart 2019 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Een repatriëringsdatum is vastgesteld op 24 maart 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij, te meer nu een repatriëringsdatum is vastgesteld op 24 maart 2019.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de manifeste appreciatiefout, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bespreking

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

In de mate de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voor wat de terugdrijving betreft en artikel 34 (2) van de Visumcode voor wat de intrekking van het visum betreft.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Artikel 34 (2) van de Visumcode luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgifte voorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Verzoeker is van oordeel dat de motieven van de beide bestreden beslissingen niet afdoende en niet pertinent zouden zijn. Hij heeft alle nodige documenten voorgelegd om zijn visum te bekommen. Er is geen rekening gehouden met zijn door de Belgische ambassade gelegaliseerde huwelijksakte, dat hij gezinshereniging wil aanvragen volgens het document van de ten laste neming, het document van de mutualiteit en de uitnodigingsbrief voor gezinshereniging.

De eerste bestreden beslissing motiveert: *“Betrokkene komt naar België voor een verblijf van vier dagen om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Controle bij de Nederlandse autoriteiten en ook in het Belgisch rijksregister maakt duidelijk dat dit geen wettelijk huwelijk betreft : zijn vrouw staat nog steeds genoteerd als ongehuwd. Betrokkene laat een huwelijksakte zien van een lokale kerk. Betrokkene heeft een visum van 3 maanden en komt 4 dagen voor het vervallen van het visum toe. Zijn vrouw (kerkelijk huwelijk) is niet te bereiken. Bovendien reist betrokkene met heel veel bagage voor een verblijf van vier dagen.*

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen legale huwelijksakte”

De tweede bestreden beslissing motiveert: *“Betrokkene komt naar België voor een verblijf van vier dagen om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Controle bij de Nederlandse autoriteiten*

en ook in het Belgisch rijksregister maakt duidelijk dat dit geen wettelijk huwelijk betreft : zijn vrouw staat nog steeds genoteerd als ongehuwd. Betrokkene laat een huwelijksakte zien van een lokale kerk. Betrokkene heeft een visum van 3 maanden en komt 4 dagen voor het vervallen van het visum toe. Zijn vrouw (kerkelijk huwelijk) is niet te bereiken. Bovendien reist betrokkene met heel veel bagage voor een verblijf van vier dagen."

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn intentie om gezinshereniging aan te vragen kan hij niet worden gevolgd aangezien uitdrukkelijk is gemotiveerd dat hij naar België komt om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Verzoeker legt evenwel geen gelegaliseerde huwelijksakte voor maar een akte van een lokale kerk. Verzoeker betwist dit niet waar hij stelt zich te hebben vergist met de gelegaliseerde geboorteakte. Verzoeker kan de verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de gelegaliseerde huwelijksakte, nu hij dit stuk niet heeft voorgelegd. Bovendien betwist verzoeker niet dat mevr. I.N. nog steeds als ongehuwd staat geregistreerd in het rijksregister. Verder stelt de Raad vast dat de visumaanvraag van 29 oktober 2018 geen melding maakt van een aanvraag tot gezinshereniging. Het visum werd aangevraagd voor een kort verblijf om 'familie of vrienden te bezoeken'. De ten laste neming wordt gedaan door mevr. I.N. doch er wordt niet vermeld dat zij zijn echtgenote is. Uit het administratief verslag van 13 maart 2019 blijkt dat de grensautoriteiten ook het 'BELVIS' hebben nagetrokken en dat hierin geen informatie terug te vinden is die een aanvraag om de gezinshereniging zou bevestigen. Het feit dat het administratief dossier de stukken in verband met de visum aanvraag in de Belgische ambassade niet bevat, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening is gehouden met het document van de mutualiteit en het medisch attest van de zwangerschap van zijn partner, stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorlagen aan de met grenscontrole belaste autoriteiten.

Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat hij om administratieve redenen naar België is gekomen en *in functie* van zijn huwelijk, nu hij geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd en zijn partner als ongehuwd staat vermeld in het rijksregister.

Verzoeker verwijt de grensautoriteiten geen contact te hebben opgenomen met zijn partner. In het administratief verslag kan evenwel het volgende worden gelezen: "*We proberen, tevergeefs, telefonisch contact te verkrijgen met mevr. I.N. op 2 voorgelegde telefoonnummers.*"

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat de motivering niet correct is aangezien hij wél in het bezit was van een geldig visum en voldoende middelen heeft voor een verblijf van 4 dagen.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat het visum voor kort verblijf werd ingetrokken omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat "*doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf (...) onvoldoende (zijn) aangetoond*", nu de visumaanvraag werd gedaan om familie en vrienden te bezoeken en verzoeker anderzijds verklaarde naar België te komen om zijn "*papieren in orde te brengen*" met het oogmerk op een aanvraag gezinshereniging en terwijl verzoeker geen huwelijksakte voorlegde en zijn partner niet geregistreerd is als gehuwd. Machtsmisbruik en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden

beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, maar dat de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Er wordt benadrukt dat, wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Verzoeker legt een gelegaliseerde huwelijksakte voor, een akte van het kerkelijk huwelijk, een akte van de mutualiteit, de ten laste neming in functie van een aanvraag tot gezinshereniging, een attest van zwangerschap, een uitnodigingsbrief en whats-app berichten op de GSM. Het gezinsleven is thans, *prima facie* niet betwist. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat verzoeker voor de eerste keer om toelating verzoekt en de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

In casu is er bijgevolg geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij is gekomen om de bevalling, uiterekend op 27 april 2019, bij te wonen en om de aanvraag tot gezinshereniging met zijn partner voor te bereiden. Blijkens het administratief verslag van 13 maart 2019 verklaarde verzoeker te willen terugkeren naar Kigali op 16 maart 2019 (dag dat de geldigheid van zijn visum afloopt). Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat hij wenst terug te keren op 16 maart 2019 om daarna opnieuw een visum aan te vragen en de bevalling van zijn partner bij te wonen.

Wat het voorbereiden van een aanvraag tot gezinshereniging betreft merkt de Raad op dat verzoeker deze voorbereiding ook in het buitenland kan verrichten, meer zelfs, verzoeker dient in zijn visumaanvraag aan te geven dat hij *in functie* van zijn huwelijk een visum voor gezinshereniging wenst aan te vragen. In de mate verzoeker stelt dat hij de bevalling wenst bij te wonen en vreest dat hij niet meer tijdig een visum kan bekomen, merkt de Raad op dat deze kritiek vooralsnog hypothetisch is. Bovendien verklaarde verzoeker zelf (bevestigt door de raadvrouw ter terechtzitting) dat hij van plan was terug te keren op 16 maart 2019, de dag dat de geldigheid van zijn visum zou aflopen.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert omdat hij vreest 'niet meer' te kunnen terugkeren naar België doordat hem de afgifte van een visum zou worden geweigerd is verzoekers kritiek niet dienstig want vooralsnog hypothetisch. Bovendien kan verzoeker tegen de eventuele weigering tot afgifte van een visum een annulatieberoep indienen bij de Raad. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN